

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 56 TFUE.
  - Komisja naruszyła art. 56 TFUE nie poddając ocenie tego czy niemiecki środek narusza swobodę świadczenia usług, którą narusza.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 49 TFUE.
  - Komisja naruszyła art. 49 TFEU nie poddając ocenie tego czy niemiecki środek narusza swobodę przedsiębiorczości, którą narusza.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 107 TFUE.
  - Komisja naruszyła art. 107 TFUE stwierdzając, że niemiecki środek jest formą pomocy państwa, która może być uzasadniona celem kulturalnym i jest zgodna z rynkiem wewnętrznym.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.
  - Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne nie spełniając wymogów w zakresie uzasadnienia ustanowionych w art. 296 ust. 2) TFUE oraz prawa do dobrej administracji przewidzianego art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/2042 z dnia 1 września 2016 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.38418 – 2014/C (ex 2014/N), którą Niemcy zamierzają wdrożyć na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 5551) (Dz. U. 2016, L 314, s.63).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)(Dz.U. 2010, L 95, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2016 r. – Celio International/Komisja

(Sprawa T-832/16)

(2017/C 030/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Celio International SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Gilliams i J. Bocken)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie zastosowanego przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) ⁽¹⁾;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2–4 spornej decyzji;
- w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 2–4 tej decyzji w zakresie, w jakim przepisy te a) nakazują odzyskanie pomocy od podmiotów innych niż adresaci „decyzji o zwolnieniu z opodatkowania nadmiernych zysków” określonej w zaskarżonej decyzji oraz b) nakazują odzyskanie kwoty równej zwolnieniu podatkowemu beneficjentów, nie pozostawiając Belgii możliwości uwzględnienia dokonanej przez inne organy podatkowe korekty finansowej w górę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje cztery zarzuty:

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, nadużyła władzy oraz nie przedstawiła stosowanego uzasadnienia, stwierdzając w zaskarżonej decyzji istnienie pomocy państwa.

2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 TFUE, uchybiła obowiązkowi uzasadnienia oraz dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając w zaskarżonej decyzji jakoby system pomocy przyznawał selektywną korzyść.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 TFUE i obowiązku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając w zaskarżonej decyzji jakoby system pomocy przyznawał korzyść.
4. W ramach zarzutu czwartego, podniesionego tytułem ewentualnym, strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 TFUE, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady proporcjonalności, oczywistego błędu w ocenie, nadużycia władzy oraz braku uzasadnienia, nakazując Belgii w zaskarżonej decyzji odzyskanie pomocy.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/1699 z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie programu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Belgię (notyfikowana jako dokument nr C(2015) 9837) (Dz.U. L 260, 2016, s.61).

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2016 r. – Louvers Belgium/Komisja

(Sprawa T-835/16)

(2017/C 030/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Louvers Belgium Company (Zaventem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat V. Lejeune)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 września 2016 r. o odrzuceniu oferty skarżącej i udzieleniu zamówienia nr OIB.02/PO/2016/012/703 konsorcjum RIDEAUPRESS ITLINE;
- uwzględnienie wniosku o odszkodowanie skarżącej; w konsekwencji zasądzenie od Komisji Europejskiej wypłaty skarżącej kwoty głównej 387 500 EUR tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną z racji utraty zamówienia, powiększonej o ustawowe odsetki za opóźnienie do czasu pełnej spłaty;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa skarżącej do dobrej administracji oraz zasady przejrzystości, ze względu na to, że mimo ponawianych usilnych próśb skarżącej Komisja nie przekazała jej technicznej charakterystyki produktów wykonawcy, któremu udzielono zamówienia, a także wyników sprawozdania z badania ofert i próbek, które jej przekazała.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad przejrzystości i równego traktowania oferentów zarówno w chwili opracowania specyfikacji warunków zamówienia jak i w chwili oceny ofert przez Komisję. Strona skarżąca zarzuca w szczególności pozwanej:
  - po pierwsze, użycie przy sporządzaniu specyfikacji warunków zamówienia technicznej charakterystyki i zdjęć produktów oferowanych przez jednego z oferentów we wcześniejszym przetargu, którego przedmiot był podobny, a który unieważniła z nieuzasadnionych przyczyn, co stworzyło nieuzasadnione przeszkody w otwarciu procedur na konkurencję;
  - po drugie, naruszenie podstawowej zasady równości oferentów poprzez stawianie bardzo rygorystycznych i nieuzasadnionych z technicznego punktu widzenia wymagań technicznych, które w oczywisty sposób miały pasować do produktów jednego określonego wykonawcy;